
PROLOG

Dopis Míny Harkerové jejímu synovi Quinceymu Harkerovi

*(Budiž otevřen v případě náhlé nebo nepřírozené smrti
Wilhelminy Harkerové)*

9. března 1912

Drahý Quincey,

můj milovaný synu, celý život jsi tušil, že před tebou skrývám určitá tajemství. Obávám se, že nadešel čas, kdy ti musím odhalit pravdu. Zamlčovat ji ještě déle, ohrozila bych nejen tvůj život, ale i tvou nesmrtelnou duši.

Spolu s tvým otcem jsme se rozhodli před tebou některé věci utajit, abychom tě chránili před temnotou, jež halí tento svět. Doufali jsme, že ti dopřejeme dětství prosté těch hrůz, které nás pronásledovaly po celý život. Když z tebe vyrostl nadějný mladý muž, rozhodli jsme se nesdělit, co víme, abys nás nepovažoval za blázný. Odpusť nám. Pokud čteš tento dopis, pak se vrátilo zlo, před kterým jsme se tě tak zoufale a snad pomýleně snažili chránit. A stejně jako kdysi tví rodiče jsi nyní i ty ve velkém nebezpečí.

Roku 1888, když jsme s tvým otcem byli ještě mladí, zjistili jsme, že v stínech tohoto světa číhá na nic netušící a nepřipravené oběti strašlivé zlo. Tvůj otec byl tehdy coby začínající právník vyslán do Transylvánie. Měl být

nápomocen hraběti Drákulovi při nákupu nemovitosti ve Whitby – prastarého kláštera zvaného Carfax Abbey.

Během pobytu v Transylvánii tvůj otec zjistil, že jeho klient a hostitel, hrabě Drákula, je ve skutečnosti stvůrou, známou v tamních krajích z legend a povídaček, tvorem, jenž pije krev živých, aby si sám zajistil nesmrtelný život. Místní lidé mu říkali nosferatu, „nemrtvý“. Tobě však bude ona zrůda známější pod běžnějším označením: upír.

Ze strachu, že by tvůj otec mohl odhalit světu jeho pravou tvář, uvěznil jej hrabě Drákula na svém hradě. Sám pak na škuneru Demeter vyrazil do Anglie, ale celou cestu strávil zavřený v jedné z mnoha beden v podpalubí. Ukrýval se tímto podivným způsobem, protože ač měl jako upír sílu deseti mužů a dokázal na sebe brát různé podoby, shořel by na popel, kdyby jej zasáhly paprsky slunce.

Já jsem tou dobou pobývala ve Whitby, v domě mé nejbližší a nejdražší přítelkyně Lucy Westenrové. Jedné noci se z moře přihnala bouře a zrádné whitbyské útesy se zahalily hustou mlhou. Lucy té noci nemohla usnout. Najednou zahlédla z okna loď, již bouře vedla přímo na skály. Vyběhla do tmy a snažila se vyvolat poplach, než loď narazí, ale bylo už pozdě. Já se probudila hrůzou, zjistila jsem, že Lucy je pryč, a zděšeně jsem ji začala hledat. Nakonec jsem ji našla na útesu, v bezvědomí a s dvěma malými rankami na hrdle.

Lucy se smrtelně roznemohla. U jejího lůžka se střídali její snoubenec Arthur Holmwood, syn lorda Godalminga, a jeho dobrý přítel z Texasu – kterého znáš

jako svého jmenovce: Quincey P. Morris. Arthur k Lucy povolal každého lékaře z Whitby i z okolí, ale žádný z nich nedokázal vysvětlit její stav. Nakonec náš přítel a majitel whitbyské léčebny dr. Jack Seward pozval svého holandského učitele, dr. Abrahama Van Helsinga.

Dr. Van Helsing byl nejen vzdělaný a zkušený lékař, vyznal se rovněž v okultních vědách. Poznal, že Lucyina choroba je následkem upířího kousnutí.

Až tehdy jsem konečně dostala zprávu od tvého otce. Unikl z Drákulova hradu a našel útočiště v jednom klášteře, ale i on byl na smrt nemocen. Musela jsem opustit Lucy a cestovat za ním do Budapešti. Tam jsme byli oddáni.

Tvůj otec mi vylíčil hrůzy, jichž se stal svědkem, a díky jeho vyprávění jsme se dozvěděli jméno toho, kdo napadl Lucy a ohrožoval životy nás všech. Byl to hrabě Drákula.

Když jsme se vrátili z Budapešti, dozvěděli jsme se, že Lucy zemřela. To však ještě nebylo to nejhorší. Několik dní po smrti vstala z hrobu. I z ní se stal upír. Živila se krví malých dětí. Dr. Van Helsing, Quincey Morris, dr. Seward a Arthur Holmwood stáli před strašným rozhodnutím. Nezbylo jim než probodnout Lucyino srdce dřevěným kulem, aby osvobodili její nebohou duši.

Krátce nato se hrabě Drákula vrátil a pod rouškou noci napadl mě samotnou. S přáteli jsme pak složili přísahu, že budeme upíra pronásledovat, dokud jej nezničíme a neočistíme svět od tohoto zla. A tak se vypravili na dobrodružnou pouť na jeho hrad v Transylvánii. Quincey Morris tam zemřel, ale padl jako hrdina –

z posledních sil se mu podařilo probodnout srdce hraběte Drákuly dýkou. Všichni jsme viděli, jak Drákula v paprscích zapadajícího slunce vzplanul a shořel na popel.

Byli jsme svobodní, aspoň jsem si to myslela. Ale asi rok poté, co jsi přišel na svět, začaly mě tížit strašné noční můry. Ve snech mě děsil hrabě Drákula. Tehdy mi tvůj otec připomněl upírovu hrozbu: „Já se pomstím. Budu se mstít po celá staletí. Čas je na mé straně.“

Od onoho dne jsme už nikdy neměli klid. Po celý život nás pronásledovala nejistota. A nyní se bojím, že už nemáme dost sil na to, abychom tě před oním zlem dál ochraňovali.

Proto věz, můj synu: pokud nechceš padnout za obět zlu, které tě pronásleduje, přijmi pravdu, kterou ti líčím na těchto stránkách, pohlédni hluboko do svého nitra a najdi v něm statečného hrdinu, jako jsme to kdysi udělali my. Drákula je lstivý, prohnaný nepřítel. Nemůžeš mu utéct a není kam se před ním ukrýt. Musíš se mu postavit a bojovat.

Hodně štěstí, můj drahý synu, a neboj se. Má-li Van Helsing pravdu, jsou upíři démoni a Bůh bude stát na tvé straně.

*S nehynoucí láskou
tvá matka Mína*

KAPITOLA PRVNÍ

Věčně tvá Lucy

Doktor Jack Seward cítil, jak jej pomalu obklopuje temnota, ale vnímal jen ten nápis. V temnotě byl klid a mír, žádné ostré světlo, ozařující zvětšelé, nevábne pozůstatky jeho života. Celé roky proti temnotě ze všech sil bojoval, ale teď se jí prostě odevzdal.

Jen v noci se dokázal vyrovnat se vzpomínkou na Lucy. Ve snech ještě stále cítil její hřejivé objetí. Na pár okamžiků se vrátil do Londýna, do oněch šťastných let, kdy se věnoval svému výzkumu a měl pocit, že si našel své místo ve světě. Právě o tohle štěstí se tehdy chtěl podělit s Lucy.

Jeho sen přerušil rachot kár s mlékem a rybářských povozů, hrkajících časně ráno po dlážděných ulicích Paříže na trh, a Seward byl rázem vržen zpátky do kruté přítomnosti. Donutil se otevřít oči. Pálily hůř než čerstvý jód v otevřené ráně. Když pomalu zaostřil nad popraskaný strop pronajátého pokoje, zamyslel se na tím, jak moc se jeho život změnil. Rozesmutnilo ho, jak za ta léta zeslábl. Jeho bicepsy teď vypadaly jako čerstvě vylouhované mušelinové sáčky na čaj. Žíly na jeho předloktí připomínaly řeky na mapě. Byl pouhým stínem toho, kým kdysi býval.

Modlil se, aby smrt přišla rychle. Svě tělo odkázal vědě, aby posloužilo výuce na jeho alma mater. Bylo mu útěchou, že jeho smrt napomůže při výchově nové generace lékařů a vědců.

Po dlouhé chvíli si uvědomil, že v levé ruce pořád svírá hodinky. Rozevřel dlaň a podíval se na ně. Půl sedmé! Na okamžik jej ovládla panika – zaspal. *Čert aby to vzal!* Pomalu se postavil na nohy. Skleněná injekční stříkačka se skutálela ze stolu a rozbila se na špinavé prkenné podlaze. Malá hnědá lahvička morfia málem následovala její osud, ale Seward ji včas zachytil a zachránil její drahocenný obsah. Zkušeným pohybem si z levé paže odvázal kožený pásek. Když si shrnoval rukáv a zapínal manžetové knoflíčky, cítil, jak se do celé končetiny znovu rozlévá čerstvá krev. Zapnul si vestu a oblékl si kabát. Wallingham & syn bylo nejlepší krejčovství v Londýně. Kdyby jeho oblek ušil kdokoli jiný, byl by se rozpadl už před deseti lety. *Marnivost má tuhý kořínek*, pomyslel si Seward a pochmurně se zasmál.

Musel si popíšit, aby mu neujel vlak. Kde že měl tu adresu? Uschoval si ji na bezpečné místo. Když ji však teď potřeboval, nemohl si vzpomenout kam. Shodil z postele slamník, strčil hlavu pod stůl a zespoda prohlédl jeho desku, převrátil bedýnky od zeleniny, které sloužily místo židlí. Prohrabal se stohem starých novin, jejichž titulky se týkaly osoby, která momentálně stála v popředí Sewardova zájmu: Jacka Rozparovače. Byly tu fotografie z pitev všech pěti známých obětí. Zohavená ženská těla s roztaženými nohama, jako by čekala na svého vyšinutého vraha. Psalo se tam, že Rozparovač se k prostitutkám chová jako řezník – jenže řezník se ke zvířatům, která poráží, chová milosrdněji. Seward četl záznamy o pitvách už mnohokrát. Všude kolem něj se jako naváté listí povalovaly výstřižky z novin i jeho vlastní poznámky, psané na volné listy, na kusy kartonu i na rozložené krabičky od sirek.

Na čele mu perlil pot a pomalu ho začínal štípat v krví podlitých očích. *Sakra, kam jsem to jenom dal?!* Jeho dobrodinec toho dal hodně všanc, aby pro něj tu informaci získal. Seward nesnesl pomyšlení, že by zklamal jedinou osobu, která mu stále věřila. Všichni ostatní – Harkerovi, Holmwoodovi – si mysleli, že přišel o rozum. A kdyby viděli tenhle pokoj, pomyslel si Seward, jistě by usoudili, že měli pravdu. Přelétl očima po oprýskaných zdech plných stop po jeho morfiiových vytrženích – všude samé divoké záznamy a postřehy, psané inkoustem, uhlem, vínem a dokonce i jeho vlastní krví. Takhle průzračně by se žádný šílenec nevyjadřoval. Byl si jistý, že tyhle nápisy jednou poslouží jako důkaz jeho duševního zdraví.

Uprostřed toho nepořádku narazil na list papíru, vytržený z knihy a připíchnutý ke zdi otvácím nožem s kostěnou střížkou a čepelí pokrytou zaschlou krví. Byl na něm portrét elegantní černovlásky, a pod ním nápis: *hraběnka Alžběta Báthoryová, kolem roku 1582.*

No jistě, tady to je, blýsklo mu hlavou a spokojeně se usmál. Vytáhl nůž ze zdi a obrátil list. Z druhé strany si sotva čitelným písmem poznamenal adresu vily v Marseille. Složil lístek do kapsy, ze skob na zdi sňal kříž, dřevěný kůl a věnec česneku a ze země zvedl stříbrnou dýku. To všechno uložil pod falešné dno své lékařské brašny, a to pak zakryl běžnými léčivými a pomůckami.

* * *

Vlak vyjel z Gare de Lyon na vteřinu přesně. Seward viděl, jak se rozjíždí, zrovna když si kupoval lístek. Vyzrazil napříč nádražní halou a dostihl těžce funičního obra zrovna ve chvíli, kdy opouštěl bránu sedmé koleje. Naštěstí

vlak ještě nenabral rychlost, takže se Seward stačil zachytit sloupku posledního vozu a naskočit. Srdce se mu v ten okamžik rozbušilo pýchou. Takové odvážné kousky podnikal zamlada s Texasanem Quinceym Morrisem a se svým starým kamarádem Arthurem Holmwoodem. *Ale kde jsou ty časy...* Seward se potutelně usmál a zavzpomínal na ta blažená léta nevinnosti... a nevědomosti.

Zatímco vlak uháněl na jih, lékař se usadil v honosném jídelním voze. Podíval se na hodinky. Vlak zdaleka nejel tak rychle, jak by si přál, a on už si nemohl dovolit ani ten luxus, aby si vedl deník. Do Marseille zbývalo nejméně deset hodin. Deset hodin, než konečně získá důkazy, které potřebuje, a ukáže těm, kdo jej považovali za blázna, že měl celou dobu pravdu.

Cítil, že to bude nejdelších deset hodin v jeho životě.

„*Billets, s'il vous plaît!*“

Seward zvedl hlavu a překvapeně pohlédl do tváře průvodčího, který nad ním netrpělivě postával.

„Promiňte,“ řekl potom, podal průvodčímu lístek a upravil si šálu tak, aby zakrývala roztrženou náprsní kapsu.

„Vy jste Brit?“ zeptal se průvodčí se silným přízvukem.

„Inu, ano.“

„A lékař?“ tázal se Francouz a kývl směrem ke kožené brašně, kterou Seward držel na kolenou.

„Ano.“

Seward cítil, jak si ho průvodčí prohlíží pronikavými šedýma očima od hlavy k patě: věděl, že jeho obnošené šaty a skoro prošlapané boty rozhodně neodpovídají tomu, jakou představu průvodčí chová o příslušnících lékařské profese.